

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, IČO: 67010041,
pobočný spolek spolku Děti Země,
sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno,
zastoupený advokátkou Mgr. Zuzanou Candigliota,
sídlem Burešova 615/50a, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, IČO: 65993390,
sídlem Na Pankráci 546/59, 140 00 Praha 4,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 12. 4. 2013 o obnovu řízení ve věci stavebního povolení pro soubor 86 stavebních objektů v části

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

„A – trasa dálnice“ a v části „F – tunel Radejčín“ v rámci stavby „Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice“ ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12 200 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný dosud nevydal rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 12. 4. 2013 o obnovu řízení ve věci stavebního povolení pro soubor 86 stavebních objektů v části „A – trasa dálnice“ a v části „F – tunel Radejčín“ v rámci stavby „Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice“ (dále jen „žádost o obnovu řízení“).

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný vyřizuje žádost žalobce o obnovu řízení, přičemž zásadním je v tomto sporu obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 1 As 296/2017-56, kdy žalobce má za to, že žalovaný by měl na základě právního názoru Nejvyššího správního soudu žádosti vyhovět a stavební řízení obnovit. To se však dosud nestalo, přičemž řízení o žádosti žalobce o obnovu stavebního řízení již bylo dvakrát žalovaným přerušeno. V době podání žaloby aktuálním usnesením ze dne 7. 9. 2018, č. j. 198/UPS/2013-68, žalovaný řízení o obnově stavebního řízení dle § 64 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) přerušil na 6 měsíců, tj. do cca 7. 3. 2019, do kdy mělo Ředitelství silnic a dálnic ČR na Ministerstvo životního prostředí zaslat žádost o opakování procesu EIA. Žalobcovým odvoláním proti usnesení o přerušení řízení Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) nevyhovělo. Nevyhovělo též jeho žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu podané dne 21. 1. 2019 pro nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu. Ta podle žalobce skončila 25. 4. 2018, tj. 30 dnů od doručení správního spisu od MMR, k čemuž došlo po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. MMR se k žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti vyjádřilo dne 19. 2. 2019 sdělením, podle kterého je řízení o žádosti žalobce přerušeno na 6 měsíců, přičemž toto přerušení žalovaný provedl v souladu se zákonem.
3. Žalobce svou žalobu opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 1 As 296/2017-56, a v něm citované rozsudky téhož soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, a ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 As 81/2008-100. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 1 As 296/2017-56, ze kterého cituje odstavce 94 – 96 odůvodnění, i z tiskové zprávy vydané tímž soudem k tomuto rozsudku podle žalobce vyplývá, že žádost o obnovu řízení je důvodná a neexistují žádné věcné a ani právní překážky, které by bránily žalovanému žádosti vyhovět.
4. Tvrzení žalovaného v obou jeho usneseních o přerušení řízení z důvodu nutnosti zopakovat proces EIA žalobce považuje za nezákonné, neboť stanovisko EIA je podkladem až pro obnovené stavební řízení, nikoliv pro řízení o žádosti na jeho obnovu. Proces EIA a ani závazné stanovisko EIA podle žalobce nejsou totiž ve smyslu § 3 písm. g) bodu 2 zákona č. 100/2001 Sb. podkladem pro řízení o obnově stavebního řízení, ale jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podkladem pro jakékoliv navazující správní řízení dle uvedeného ustanovení, tzn. v tomto případě pro (obnovené) stavební řízení. Žalovaný si podle názoru žalobce plete „řízení o obnově stavebního řízení“, které byl žalovaný povinen ukončit vyhověním jeho žádosti již do 12. 5. 2013, resp. aspoň po doručení výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu do 25. 4. 2018, a „obnovené stavební řízení“, neboť až v rámci něho (resp. během jeho přerušení) bude Ředitelství silnic a dálnic ČR povinno předložit výsledek nového procesu EIA, tj. závazné stanovisko EIA.

5. Z usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012-46, pak podle žalobce vyplývá, že krajský soud může rozhodnout o předmětné žalobě žalobce proti nečinnosti žalovaného i v době přerušného řízení, neboť musí také posoudit, zda přerušování řízení je skutečně důvodné a nejde o obstrukční jednání žalovaného a rovněž i MMR.
6. Podle žalobce tedy žalovaný vykazuje téměř roční nečinnost, přičemž je irelevantní, pokud žalovaný opakovaně vydává usnesení o přerušování řízení o obnově stavebního řízení (tj. ze dne 4. 7. 2018 a ze dne 7. 9. 2018) s tvrzením, že tak činí v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 1 As 296/2017-56. Právní názory Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uvedené totiž prokazatelně nerespektuje a uváděné důvody k přerušování řízení jsou jen zástupné a mají ryze obstrukční charakter. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu podle žalobce vyplývá, že jeho žádost od počátku splňuje požadavky na obnovení předmětného stavebního řízení, neboť důvodem pro obnovení stavebního řízení bylo zrušení územního rozhodnutí pro předmětnou stavbu.
7. Žalobce se ztotožňuje s právním názorem Nejvyššího správního soudu, podle kterého je nutné v rámci obnoveného stavebního řízení (tj. před vydáním nového stavebního povolení) provést nový proces EIA podle zákona č. 100/2001 Sb. a vydat závazné stanovisko EIA pro dotčenou část dálnice D8-0805, které se stane podkladem tohoto obnoveného stavebního řízení jako navazujícího řízení dle § 3 písm. g) zákona č. 100/2001 Sb. Nový proces EIA přitom musí proběhnout v přiměřené míře k reálnému stavu, neboť tato část dálnice D8-0805 délky 4,66 km byla již dokončena, takže např. zkoumání jiných variant trasy dálnice rozhodně není namístě.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný k výzvě soudu spolu se spisovým materiálem předložil písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby, neboť není nečinný. Nesouhlasí totiž s tvrzeními žalobce, podle kterých důvody k přerušování řízení nenastaly a „nové“ stanovisko EIA je až pokladem pro obnovené stavební řízení. Z jeho výzev Ředitelství silnic a dálnic ČR, tj. stavebníkovi, je podle žalovaného zřejmé, že respektuje předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018 a že jeho postup vychází z obsahu tohoto rozsudku. Podle žalovaného může opakované posouzení procesu EIA stanovit nové podmínky, které bude nutné zakotvit do stavebního povolení. Pokud by však žádné nové podmínky stanoveny nebyly, pak není důvod řízení obnovovat. Posouzení EIA je proto nutné hodnotit jako proces, který teprve prokáže, zda jsou, či nejsou naplněny podmínky pro povolení obnovy stavebního řízení. Případné nové podmínky budou skutečnostmi ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu. Dodal, že odvolání proti jeho usnesením o přerušování řízení byla zamítnuta MMR, které nečinnost žalovaného neshledalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Replika žalobce

9. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, ve které zopakoval, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ve své žádosti ze dne 12. 4. 2013 splnil všechny podmínky pro obnovu stavebního řízení. Zároveň Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku i tiskové zprávě předložil podrobný popis, jak má stavební úřad v obnoveném stavebním řízení pokračovat, tzn. že prvním úkolem bude provést nový proces EIA u zhotovených stavebních objektů dotčené části dálnice posouzením vlivů funkčnosti existující dálnice na okolí s tím, že již nelze řešit její jiné umístění, jak žalobce zřejmě očekával. Podmínky pro obnovu stavebního řízení jsou podle Nejvyššího správního soudu prokazatelně splněny, přičemž v rámci již obnoveného stavebního řízení proběhne nový proces EIA, a jeho výsledky pak budou zohledněny v podmínkách nového stavebního povolení.
10. To je podle žalobce logické, neboť nový proces EIA se logicky nemůže zabývat vlivy jakési budoucí hypotetické stavby dálnice D8-0805 délky 4,66 km s automobilovým provozem „jakoby tu dálnice vůbec nebyla“, ale tento nový proces EIA bude hodnotit vlivy reálně existující dálnice s reálným automobilovým provozem a očekávatelné budoucí vlivy. V tomto smyslu je podle žalobce zcela zavádějící, pokud žalovaný s MMR shodně tvrdí, že bude probíhat jakýsi opakovaný proces EIA, ačkoliv žádný takový proces probíhat nebude, neboť věcně jde o nový proces EIA s jiným předmětem hodnocení, než byl v letech 1995-6 s vydáním stanoviska EIA dne 15. 11. 1996. Nový proces EIA, jak také rozsudek Nejvyššího správního soudu uvádí, bude hodnotit vlivy dotčené části dálnice D8-0805 s reálným automobilovým provozem apod.
11. Za těchto okolností je tedy podle žalobce logické, že nové, nikoliv stejné, závazné stanovisko EIA bude obsahovat nové, nikoliv stejné, podmínky, které se stanou součástí nového, nikoliv stejného, stavebního povolení. Žalovaný podle žalobce ve svém vyjádření k žalobě tyto zásadní skutečnosti, uvedené také v rozsudku Nejvyššího správního soudu, účelově popírá, pokud spekulativně a nepodloženě tvrdí, že bude probíhat jakýsi opakovaný proces EIA, takže je podle něho reálné, že výsledek tohoto procesu EIA nestanoví žádné nové podmínky, které by byly odlišné od podmínek stanoviska EIA ze dne 15. 11. 1996. Žalovaný proto tvrdí, že pak by musel žádost žalobce o obnovu řízení podruhé zamítnout, ačkoliv toto tvrzení je podle žalobce v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

Osoba zúčastněná na řízení

12. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci nevyjádřila.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný soudu do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

15. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
16. V této souvislosti soud podotýká, že v daném případě neshledal, že by žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby, a to s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu. Rovněž tak soud neshledal naplnění důvodů, aby předmětnou žalobu z jiných důvodů odmítl, popř. řízení o ní zastavil. S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č. j. 1 As 296/2017-56, mj. zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost o obnovu řízení, a věc byla následně žalovanému vrácena k dalšímu postupu, soud uzavřel, že žaloba byla podána ve lhůtě podle § 80 odst. 1 s. ř. s., tedy nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí. V daném případě žalobce rovněž bezvýsledně vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, neboť z jím předložených listin soud zjistil, že žalobce podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, které nebylo vyhověno. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.
17. Jelikož o žalobě proti nečinnosti rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, vyžádal si soud u žalovaného informaci o aktuálním stavu řízení. Žalovaný dne 17. 5. 2021 soudu sdělil, že ve věci dosud nebylo rozhodnuto. Ze sdělení žalovaného a listin, kterými doplnil správní spis, soud zjistil, že řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení v současné době není přerušeno.
18. Soud po vyhodnocení skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
20. Podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím věci na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

21. Žádost o obnovu řízení lze podle § 100 odst. 2 podat u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se účastník o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
22. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
23. Podle § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.
24. Podle § 71 odst. 3 správního řádu pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba
 - a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,
 - b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.
25. K povaze institutu obnovy řízení soud považuje za vhodné také citovat z odborné literatury: „Obnova řízení se skládá ze dvou samostatných stadií. V prvním stadiu, které je upraveno v tomto ustanovení jako *iudicium rescindens* (řízení o povolení či nařízení obnovy), správní orgán zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro obnovu řízení, ale neposuzuje meritorně pravomocné rozhodnutí a pouze rozhodne, zda povolí či nepovolí (nařídí či nenařídí) obnovu řízení. V případě, že správní orgán povolí či nařídí obnovu řízení, přichází druhé stadium, *iudicium rescissorium* (obnovené řízení podle § 102), kde se opětovně rozhoduje o meritě věci, o němž již bylo rozhodnuto v původním řízení. Původní rozhodnutí se neruší rozhodnutím o povolení či nařízení obnovy, ale až novým rozhodnutím vydaným v obnoveném řízení (§ 102 odst. 9).

[...]

Výše uvedené důvody pro obnovení řízení mohou vést k povolení či nařízení obnovy řízení pouze v případě, že mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení. Správní orgán se tedy již v prvním stadiu obnovy řízení, v němž se teprve rozhoduje, zda bude obnova řízení povolena či nařízena, musí předběžně zabývat relevancí skutečností, důkazů nebo rozhodnutí pro původní řízení v tom smyslu, zda jsou schopny odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Jedná se o obdobu předběžného posouzení věci v přezkumném řízení (§ 95 odst. 1), kdy by měl správní orgán předběžně posoudit, zda se nejedná o skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí, které sice formálně odpovídají důvodům pro obnovu řízení uvedeným v písmenu a) a b) tohoto ustanovení, zjevně ovšem nemohou odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a bylo by tak nadbytečné vést obnovené řízení, které by ve věci nic nového nemohlo přinést. Přesto není vyloučeno, že v obnoveném řízení správní orgán vyřeší otázku, která byla předmětem rozhodování, stejným způsobem jako v původním řízení. [pozn. soudu – zvýraznění provedeno zdejším soudem] (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 100 [Obnova řízení]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

BOHADLO, David. Správní řád. 6. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 614.)

26. Soud se s ohledem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č. j. 1 As 296/2017-56, ztotožňuje s názorem žalobce a v postupu žalovaného, který do dnešního dne nerozhodl o žádosti žalobce o obnovu řízení, shledává nečinnost.
27. Z názoru Nejvyššího správního soudu je totiž zřejmé, že ve zrušení územního rozhodnutí spatřoval důvod pro nařízení obnovy stavebního řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, když konstatoval, že naplněno bylo formální [viz zejména odstavec 53 odůvodnění předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu, ve kterém je konstatováno, že „zrušení územního rozhodnutí je nutno vnímat jako zrušení podkladového rozhodnutí pro stavební povolení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu“] i materiální kritérium povolení obnovy řízení:

„[94] S ohledem na shora uvedené lze shrnout, že v souzené věci došlo nepochybně k procesní vadě při posuzování vlivů na životní prostředí, která však již není plně zhojitelná, neboť za současného stavu již nejsou otevřeny všechny možnosti a alternativy. Vnitrostátní právní úprava neumožňovala vydání nového územního rozhodnutí, ve kterém by bylo možno plnohodnotně vážit všechny možnosti a alternativy. Byť je tedy záměr již téměř zcela realizován, v obnoveném stavebním řízení by mohly být alespoň částečně zhojeny procesní vady, pro které bylo zrušeno územní rozhodnutí, a v intencích výše uvedené judikatury Soudního dvora Evropské unie prostřednictvím nového stanoviska ELA posouzeny v rámci předmětu stavebního řízení budoucí vlivy záměru na životní prostředí, i vlivy, ke kterým již od okamžiku realizace záměru došlo, a to za plnohodnotné účasti dotčené veřejnosti.

[95] Je přitom zjevné, že takové posouzení může z hlediska podmínek stavebního povolení vést ke stanovení nových podmínek či podmínek odlišných od původního stavebního povolení, tedy k jinému řešení, než k jakému správní orgány dospěly při vydání původního stavebního povolení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. I materiální podmínka pro povolení obnovy tedy byla naplněna.“ (pozn. soudu – zvýraznění provedeno zdejším soudem).

28. Postoj žalovaného shrnutý v jeho vyjádření k žalobě, podle kterého by nařízení obnovy řízení odůvodňovaly až případné nové podmínky vyplývající z nového stanoviska EIA, neboť až ty budou skutečnostmi ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, je proto nesprávný.
29. Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako důvodnou a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému v předmětném řízení vydat ve věci meritorní rozhodnutí, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku, která je stanovena jako základní lhůta k vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu.
30. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 12 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 2 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d); podání repliky – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. května 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.